

Els joves intèrprets dels Països Catalans, a Mutxamel

Jove, però no només per l'edat dels components, de 18 a 26 anys, l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, una iniciativa del Forum Musicae: Centre de Dinamització dels Ensenyaments Musicals a les Illes Balears, nasqué el 2004, amb l'objectiu de reunir joves músics de la nació catalana al complet. Una formació simfònica que trenca motlles polítics imposats i que exhibeix el potencial musical d'un país no reconegut però real, herència de la cultura i història comunes, que interessos grossers tracten de mantenir en l'oblit.

Malgrat això, que encara batega la pretensió del govern valencià d'acabar amb les emissions de TV3 (recordeu els 300 de la Carrasqueta), l'OJI-PPCC es presentà diumenge 26 a Mutxamel (l'Alacantí), per primera vegada en terres valencianes, després de protagonitzar el concert de clausura de la Universitat



EL TEMPS

Catalana d'Estiu a Prada de Conflent (Catalunya Nord). Una seixantena de músics joves delectaren el públic congregat a la Casa de Cultura de Mutxamel. El director, Salvador Brotons, un home d'arrels valencianes, imprimí vigor, dinamisme i sapigué transmetre al públic, amb oportunes explicacions, el valor musical de les obres interpretades.

Així, la música de compositors catalans, en el sentit més ampli, fou la

protagonista, amb especial atenció a la compositora castellonenca Matilde Salvador, de qui s'interpretà el bellíssim ballet *El rossinyol i la rosa*, una obra de caràcter intimista, escrita el 1958 i d'una línia melòdica penetrant i gràcil. L'elecció no pogué ser d'allò més encertada i no solament perquè els músics de l'OJI-PPCC han dedicat aquest any a la genial compositora de la Plana, sinó perquè l'obra i el compromís de Matilde Salvador reflecteixen ben bé allò que l'Orquestra vol significar.

Matilde Salvador no pogué assistir a l'esdeveniment per problemes d'edat, però hi restà la seva música, que gaudi d'una interpretació singular i encertadíssima. No podem oblidar tampoc el poema simfònic *Puigsoliu* de Joaquim Serra, que obrí el concert, i dues obres de Jaume Pahissa: *El Combat* i *A les costes mediterrànies*. Per acabar, la jove formació s'atreu amb la versió orquestral de *Quadres d'una exposició* del rus Modest Mussorgski, que serví de colofó brillant a la vetllada. Per molts anys Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans.

David Garrido



Alfons Llorenç

Trossos i mossos

Muixeranga

Al llarg d'anys i segles, cada 8 de setembre, el poble d'Algemesí renova uns gestos, unes accions, unes músiques que l'identifiquen i, a la vegada, ens proporcionen personalitat. Cada any es posa en moviment un exemplar únic, viu i grandiosos de la cultura popular. En acabar-se l'agost de les collites, la natura inicia el seu descans, quan comença a morir-se la mare terra, les deesses-mare s'adormen. I, és en aqueix punt on la nostra gent del nord, del sud, de mar endins i de terra enllà ha situat la seua gran festa a la divina maternitat. La geografia de les marededéus trobades és la mateixa que la de la nostra nació.

I, el nostre poble, per tal de festejar-les, els ha associat els ritus més antics, deixalles precioses d'altres cultes d'altres déus. Esclata l'antiga i sempre nova cultura. El teatre i la dansa tornen a ser santes litúrgies; reapareixen misteris i



EL TEMPS

martiris, originaris gegants i cabuts; el ball saluda la Gran Mare de la Salut de Berca i entra al temple; els músics recobren el seu caràcter sacerdotal, en regir amb el seu so la cerimònia. Són boleros de llauradores i passes de tornejants; és el teixir i el desteixir de la sexual carxofa i els batecs vitals dels bastonets els moviments cadenciosos dels arquets i la nua bellesa de la muixeranga.

La muixeranga trenca silenci. Ens puja des dels aljubs la fidelitat; des de baix, amb la força justa, l'ordre perfecte i la germanor exacta, enlaira victoriosament les persones. Del terra

del carrer de la vida i el viure s'aixequen els humans, mesura de totes les coses, cap a un cel a mida humana; de les arrels més fondes enfila els més novells rebrotos; amb els peus ben assentats en el present posa al capdamunt el futur, que és un infant. Amb el tabal i la dolçaina muixerangers alenem; amb les seues torres i castells dels balls de valencians, triomfa el nostre poble.